ผู้ตกเป็นเหยื่อที่ถูกละเลย

"การกวาดล้าง" ศูนย์สแกมเมอร์ในกัมพูชาและความล้มเหลวในการคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อ

บทสรุปผู้บริหาร

"พวกเขาจับฉันใส่กุญแจมือและล็อกไว้กับเก้าอี้ บังคับให้ยืนอยู่นานถึง 2 วัน จากนั้นก็ทุบตีเรา แล้วจับเราขึ้นรถ" วินตา หญิงสาวชาวเอริเทรีย
ผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์ในศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา[1]

ในปี 2561 *วินตา* (นามสมมติ) เด็กชาวเอริเทรียวัย 16 ปี กำลังหางานทำหลังจากที่แม่ของเธอได้เสียชีวิต ชายชาวเอริเทรียคนหนึ่งเสนองานบนเรือสำราญ ให้เธอและน้องสาว ทั้งสองเดินทางโดยเรือไปยังศรีลังกา แต่เมื่อถึงที่นั่น กลับมีคนบอกว่าพวกเธอจะถูกนำไปขาย พวกเธอกลายเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์ และถูกนำตัวไปที่เมียนมาและลาว โดยมีกลุ่มที่เธอเรียกว่า "แก๊งมาเฟียจีน" บังคับให้ทำงานเป็นสแกมเมอร์ภายในศูนย์ สแกมเมอร์ หลังเวลาผ่านไป 7 ปี เธอถูกส่งตัวมายังกัมพูชา และถูกกักขังในศูนย์สแกมเมอร์แห่งหนึ่ง ซึ่งแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลระบุรหัสว่า CT01 ในรายงานฉบับก่อนหน้า [2]

ศูนย์สแกมเมอร์ CT01 ที่ *วินตา* ถูกกักขังนั้น เคยถูกทางการกัมพูชาเข้าตรวจสอบในเดือนสิงหาคม 2565 หลังจากเกิดเหตุการณ์การหลบหนีครั้งใหญ่ ซึ่งทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งเสียชีวิต

ในช่วงต้นปี 2569 ผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์ CT01 สั่งให้ *วินตา* และผู้ตกเป็นเหยื่อรายอื่น ๆ ขึ้นรถและหลบหนีออกจากพื้นที่ เพราะ "ตำรวจกำลังเดินทางมา" ขณะนั้นรัฐบาลกัมพูชาได้ดำเนินปฏิบัติการกวาดล้างธุรกิจสแกมเมอร์ทั่วประเทศมาแล้วเป็นเวลา 6 เดือน อย่างไรก็ตาม ทางการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับศูนย์สแกมเมอร์ CT01 มาอย่างน้อย 4 ปีแล้ว แต่ยังไม่สามารถสั่งปิดศูนย์ดังกล่าวได้

วินตา เล่าว่า เธอใช้เวลานั่งรถทั้งวันจนไปถึงสถานที่หนึ่ง ซึ่งเธอระบุว่ามีลักษณะคล้ายกับ "ฐานทัพทหาร" แอมเนสตี้ได้นำภาพถ่ายที่ได้มาจาก *เกบ* (นามสมมุติ) ผู้ตกเป็นเหยื่ออีกรายหนึ่ง

---

[1] บทสัมภาษณ์ *วินตา* (นามสมมติ) โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2569

[2] แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, *"ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น" การเป็นทาส การค้ามนุษย์ และการทรมานในศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา*, (ดัชนี: ASA 23/9447/2025), 26 มิถุนายน 2568 (ต่อไปนี้จะเรียกว่า *"ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น"*)

มาตรวจสอบพิกัดทางภูมิศาสตร์ และ*วินตา*ระบุว่าสถานที่ในภาพเป็นจุดเดียวกับศูนย์สแกมเมอร์ BM02 ที่กล่าวถึงในรายงานนี้ *เกบ*ยังเล่าว่า รถป้ายทะเบียนทหารขับนำทางพวกเขาจากศูนย์สแกมเมอร์ CT01 ในฉเรย์ธุม (Chrey Thom) ไปยังศูนย์สแกมเมอร์ BM02 ในปอยเปต ซึ่งเป็นการเดินทางไกลข้ามพื้นที่ในกัมพูชา *วินตา*กล่าวเสริมว่า มักมีรถป้ายทะเบียนทหารขับเข้าออกศูนย์สแกมเมอร์ BM02 อยู่เป็นประจำ

ในช่วงต้นปี 2569 *เกบ*ได้ติดต่อแอมเนสตี้ ขณะที่เขาและ*วินตา*อยู่ในศูนย์สแกมเมอร์ BM02 "เธอหายตัวไปแล้ว" เขากล่าว พร้อมส่งภาพถ่ายของวินตาขณะถูกใส่กุญแจมือและล็อกไว้กับเก้าอี้ และบอกว่า "ตอนนี้เธอกำลังถูกทรมานอยู่"[3]

หลังจากที่*วินตา*ถูกทุบตีและใส่กุญแจมือขังอยู่ในห้องมืดนานถึง 10 วัน เธอก็ได้รับการปล่อยตัวร่วมกับผู้ตกเป็นเหยื่อรายอื่น ๆ และถูกนำตัวขึ้นรถในช่วงกลางดึก ก่อนถูกนำมาปล่อยทิ้งไว้ที่ชานเมืองปอยเปต ผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์บอกพวกเธอว่า "อีกเดี๋ยวตำรวจก็จะมารับตัวพวกเธอ" ไม่นานหลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจก็เดินทางมาถึง แต่พวกเขาไม่ได้มาเพื่อช่วยเหลือ "พวกเขามีกระบองไฟฟ้า... ถ่ายรูปพวกเราทีละคน แล้วสั่งให้เราออกจากพื้นที่ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะจับพวกเราส่งกลับไปที่ศูนย์สแกมเมอร์อีก"[4] ระหว่างสถานการณ์อันเลวร้ายนี้ *วินตา*ได้แชร์พิกัดที่ตั้งของเธอแบบเรียลไทม์กับทีมนักวิจัยของแอมเนสตี้

เมื่อไม่มีอะไรเหลือติดตัว *วินตา*ต้องพึ่งพาชาวกัมพูชาในพื้นที่ ซึ่งให้เธอยืมโทรศัพท์และช่วยเรียกรถตุ๊กตุ๊กเพื่อเดินทางออกจากพื้นที่ดังกล่าวได้ *วินตา*ไม่มีหนังสือเดินทาง เธอพยายามโทรติดต่อฝ่ายบริการกงสุลของเอริเทรียในหลายประเทศ แต่ไม่มีผู้รับสาย และเมื่อไม่มีทั้งเงิน เอกสารประจำตัว หรือความช่วยเหลือใด ๆ จากเจ้าหน้าที่กัมพูชา *วินตา*จึงไม่สามารถเดินทางต่อไปที่ใดได้

ประมาณวันที่ 12 มีนาคม 2569 เจ้าหน้าที่กัมพูชาได้เข้าตรวจสอบศูนย์สแกมเมอร์ BM02 อย่างไรก็ตาม *วินตา*ยังคงไม่ได้รับการระบุจากเจ้าหน้าที่กัมพูชาในฐานะผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ ทำให้เธอไม่สามารถเข้าถึงความช่วยเหลือใด ๆ จากทางภาครัฐได้ สถานการณ์ดังกล่าวทำให้เธอตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะถูกแสวงหาผลประโยชน์ซ้ำอีกครั้ง

*วินตา*คือหนึ่งในผู้รอดชีวิตจำนวนมากจากศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา ซึ่งถูกหน่วยงานภาครัฐละเลยและไม่ได้รับความช่วยเหลือที่จำเป็น

"การกวาดล้าง" ของรัฐบาลระหว่างปี 2568-2569 และความล้มเหลวในการให้ความคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อ

[3] บทสัมภาษณ์*เกบ* (นามสมมติ) โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2569

[4] บทสัมภาษณ์*วินตา* (นามสมมติ) โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2569

ในเดือนกรกฎาคม 2568
รัฐบาลกัมพูชาได้เปิดฉากปฏิบัติการกวาดล้างธุรกิจสแกมเมอร์ทั่วประเทศครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา โดยได้ออกคำสั่ง 9 ข้อ "ว่าด้วยการรณรงค์กวาดล้างธุรกิจสแกมเมอร์" นายกรัฐมนตรี ฮุน มาเนต ยอมรับว่าธุรกิจดังกล่าวเป็นภัยคุกคามที่ทวีความรุนแรงขึ้น และสั่งการให้เจ้าหน้าที่ระดับจังหวัด หน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย ศาล
และคณะกรรมการกำกับดูแลกิจการการพนันแห่งชาติร่วมกันดำเนินการปราบปราม นับตั้งแต่นั้นมา รัฐบาลอ้างว่าสามารถสั่งปิด "ศูนย์สแกมเมอร์" ได้แล้วมากกว่า 250 แห่ง ดำเนินคดีอาญากับผู้ต้องหาไปแล้ว 1,089 ราย และเนรเทศชาวต่างชาติ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการสแกมเมอร์ออกนอกประเทศไปแล้ว 13,039 ราย

แม้จะมีคำกล่าวอ้างดังกล่าว **แต่รายงานล่าสุดของแอมเนสตี้**
ตั้งข้อสังเกตอย่างชัดเจนต่อประสิทธิผลของปฏิบัติการกวาดล้างครั้งล่าสุด
และชี้ให้เห็นข้อกังวลว่าการดำเนินการดังกล่าวอาจซ้ำเติมอันตรายต่อผู้รอดชีวิต

รายงานฉบับนี้ต่อยอดจากข้อค้นพบและบทวิเคราะห์จากรายงานเดือนมิถุนายน 2568 ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ที่มีชื่อว่า ***"ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น" การเป็นทาส การค้ามนุษย์ และการทรมานในศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชา***[5] โดยรายงานฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ปรับปรุงข้อมูลหลักฐานให้เป็นปัจจุบัน
   พร้อมทั้งระบุรายละเอียดเกี่ยวกับศูนย์สแกมเมอร์และสถานที่ต้องสงสัยเพิ่มเติม
2. รวบรวมเอกสารหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทารุณกรรมและการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่การเผยแพร่รายงานเมื่อเดือนมิถุนายน 2568 และ
3. ประเมินผลการกวาดล้างศูนย์สแกมเมอร์ครั้งล่าสุดของรัฐบาลกัมพูชาในช่วง 10 เดือนแรก นับตั้งแต่เริ่มปฏิบัติการในเดือนกรกฎาคม 2568 จนถึงเดือนเมษายน 2569

ข้อค้นพบสำคัญ:

- นับตั้งแต่รายงานฉบับเดือนมิถุนายน 2568 ซึ่งระบุพิกัดศูนย์สแกมเมอร์ไว้ 53 แห่ง
  แอมเนสตี้ได้ตรวจพบศูนย์สแกมเมอร์เพิ่มเติมอีก 33 แห่ง
  ส่งผลให้จำนวนศูนย์สแกมเมอร์ที่ได้รับการยืนยันแล้วอยู่ที่ 86 แห่ง ณ สิ้นเดือนเมษายน 2569

[5] แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, *"ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น"* (ตามที่อ้างอิงก่อนหน้า)

- บทสัมภาษณ์ผู้ตกเป็นเหยื่อ 73 ราย ซึ่ง**ถูกจำกัดอิสรภาพ**และกักขังในศูนย์สแกมเมอร์ 20 แห่ง เผยให้เห็นหลักฐานเกี่ยวกับ**รูปแบบพฤติการณ์ที่สอดคล้องกัน ทั้งการค้ามนุษย์ การบังคับใช้แรงงาน การทรมานหรือการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณกรรมอื่น ๆ รวมถึงการกีดกันอิสรภาพ ซึ่งในหลายกรณีมีความรุนแรงถึงขั้นเข้าข่ายการเป็นทาส**
นอกจากนี้ รายงานฉบับนี้ยังบันทึกหลักฐานเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ โดยมีผู้ตกเป็นเหยื่อผู้หญิง 6
รายให้การว่าพวกเธอถูก**ข่มขืนโดยผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าของศูนย์สแกมเมอร์ หรือถูกข่มขืนตามคำสั่งของบุคคลกลุ่มดังกล่าว**

- แม้รัฐบาลจะกล่าวอ้างว่ามีการเข้าปราบปรามแล้วมากกว่า 250 ครั้ง แต่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลกลับพบ**หลักฐานการดำเนินการของเจ้าหน้าที่กัมพูชาในศูนย์สแกมเมอร์เพียง** 24 **แห่งจากทั้งหมด** 86 **แห่งที่ได้รับการยืนยัน**
การเข้าปราบปรามส่วนใหญ่ยังเป็นไปใน**ลักษณะตั้งรับ ไร้ประสิทธิผล หรือไม่ได้ผลเท่าที่ควร เนื่องจากการสมรู้ร่วมคิดระหว่างผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ**
ทั้งนี้ผู้รอดชีวิตให้การว่าพวกเขาถูกย้ายไปยังพื้นที่ต่าง ๆ
ทั่วประเทศระหว่างที่มีการปฏิบัติการกวาดล้าง เพื่อหลบเลี่ยงการจับกุม

- แทนที่ระบุตัวตนและให้ความช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์
เจ้าหน้าที่กัมพูชากลับปฏิบัติต่อผู้ที่หลบหนีหรือได้รับการปล่อยตัวออกจากศูนย์สแกมเมอร์ในฐานะผู้ย้ายถิ่นฐานที่เข้าเมืองแบบผิดกฎหมาย
โดยนำตัวไปกักขังในสถานกักตัวคนต่างด้าวที่มีสภาพต่ำกว่ามาตรฐาน
ไม่จัดหาทนายความหรือช่วยติดต่อสถานทูต อีกทั้งยังเรียกเก็บค่าปรับกรณีอยู่เกินกำหนดวีซ่า
ส่งผลให้ผู้ตกเป็นเหยื่อบางรายต้องกู้เงินมาจ่ายค่าปรับ
การกระทำดังกล่าวถือเป็นการละเมิดโดยตรงต่อทั้งพันธกรณีระหว่างประเทศและแนวทางปฏิบัติในการคัดแยกผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ปี 2558 ของรัฐบาลกัมพูชาเอง ยิ่งไปกว่านั้น
ยังพบว่ามีอย่างน้อย 6 กรณีที่**เจ้าหน้าที่ตำรวจข่มขู่ว่าจะจับกุม**
หรือได้จับกุมผู้ตกเป็นเหยื่อแล้วโดยไม่มีการจัดหาทนายความหรือที่ปรึกษาทางกฎหมาย

- **การกวาดล้างของรัฐบาลกัมพูชาประสบความล้มเหลวในมิติสำคัญ ๆ**
ทั้งในแง่ของการสืบสวนสอบสวนและการปิดศูนย์สแกมเมอร์ที่มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่สุดบางแห่งในประเทศ รวมไปถึงความล้มเหลวในการคุ้มครองและการให้ความช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อที่หลบหนีหรือได้รับการช่วยเหลือออกมาจากศูนย์สแกมเมอร์เหล่านั้น **ในบรรดาผู้รอดชีวิตทั้ง** 73 **รายที่แอมเนสตี้ได้สัมภาษณ์**
ไม่มีใครเลยแม้แต่คนเดียวได้รับการระบุตัวจากรัฐบาลกัมพูชาว่าเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์

ทั้งที่กรณีของพวกเขาทุกคนเข้าองค์ประกอบตามนิยามทางกฎหมายที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล

การปรับปรุงข้อมูลหลักฐานให้เป็นปัจจุบัน

การระบุพิกัดศูนย์สแกมเมอร์เพิ่มเติม

ในการจัดทำรายงานฉบับนี้ ระหว่างเดือนมิถุนายนถึงธันวาคม 2568 เจ้าหน้าที่แอมเนสตี้ ได้เดินทางลงพื้นที่ตรวจสอบศูนย์สแกมเมอร์จำนวน 75 แห่ง จากทั้งหมด 86 แห่งที่ได้รับการยืนยันในปัจจุบัน

รายงานฉบับนี้ได้รวบรวมข้อมูลศูนย์สแกมเมอร์ที่ได้รับการยืนยันแน่ชัดเพิ่มเติมทั้ง 34 **แห่งไว้ในภาคผนวก ก** (Annex I) โดยครอบคลุมตำแหน่งที่ตั้งและขอบเขตพื้นที่โดยประมาณ ลำดับเหตุการณ์ตามช่วงเวลา มาตราการรักษาความปลอดภัย การประเมินสถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นภายในศูนย์สแกมเมอร์ ตลอดจนการประเมินพันธกรณีทางกฎหมายของรัฐบาลและการปฏิบัติตามพันธกรณีดังกล่าว

การบันทึกหลักฐานการทารุณกรรมอันขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2568 ถึงเดือนเมษายน 2569 แอมเนสตี้ ได้สัมภาษณ์**ผู้รอดชีวิตจำนวน** 73 **ราย ซึ่งทุกคนเข้าเกณฑ์ทางกฎหมายที่จะต้องได้รับการรองรับเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์เพื่อการบังคับใช้แรงงาน**หรือการแสวงหาผลประโยชน์ในรูปแบบอื่น ๆ กล่าวคือ พวกเขาถูกล่อลวงผ่านข้อเสนอการจ้างงาน ก่อนจะถูกส่งตัวไปที่ศูนย์สแกมเมอร์ และถูกข่มขู่ว่าจะมีการใช้ความรุนแรง หากปฏิเสธที่จะทำงานเป็นสแกมเมอร์ อย่างไรก็ตาม **ไม่มีผู้รอดชีวิตรายใดเลยที่ได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่กัมพูชาว่าเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์**

ผู้รอดชีวิตเหล่านี้เป็น**ผู้ถือสัญชาติบังกลาเทศ บราซิล จีน โคลอมเบีย เอกวาดอร์ เอริเทรีย เอธิโอเปีย กานา อินโดนีเซีย เคนยา ไลบีเรีย มาดากัสการ์ โมร็อกโก ไนเจอร์ ยูกันดา และเวเนซุเอลา**

ผู้รอดชีวิตทุกรายให้การว่า พวกเขาตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรมซึ่งละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าของศูนย์ สแกมเมอร์ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ทุกรายระบุว่าตนเองเคยเห็นเหตุการณ์หรือเคยถูกทรมาน รวมถึงเคยถูกปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณในลักษณะอื่น ๆ ซึ่งปกติแล้วผู้ลงมือมักเป็นเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าหรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย โดยเฉพาะในช่วงที่พวกเขาพยายามหลบหนี ผู้รอดชีวิตหลายรายยังได้แสดงรอยแผลเป็นให้เจ้าหน้าที่แอมเนสตี้

โดยระบุว่าเกิดจากการถูกทุบตีหรือการช็อตด้วยไฟฟ้า มีผู้หญิงรายหนึ่งได้แสดงรอยฟกช้ำบริเวณขา ซึ่งเธอกล่าวว่าเกิดจากการถูกผู้บริหารศูนย์ใช้ไม้เบสบอลฟาด เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมักพกพาอาวุธ เช่น กระบองไฟฟ้าหรือปืน เพื่อสกัดกั้นไม่ให้ผู้ตกเป็นเหยื่อหลบหนีออกนอกศูนย์ และใช้ความรุนแรงในการควบคุม ในหลายกรณี การบังคับขู่เข็ญมีความรุนแรงถึงขั้นเข้าข่ายการเป็นทาส ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบในรายงานของแอมเนสตี้ เมื่อเดือนมิถุนายน 2568 ที่ระบุว่า

ธุรกิจสแกมเมอร์จะใช้แรงงานการเป็นทาสและความรุนแรง

ผู้หญิง 6 รายให้การว่า**พวกเธอถูกข่มขืน**และการปฏิบัติอย่างโหดร้ายทารุณในลักษณะอื่น ๆ โดยผู้บริหารและหัวหน้าทีม ซึ่งมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยติดอาวุธในความควบคุม หรือถูกข่มขืนตามคำสั่งของบุคคลกลุ่มดังกล่าว แอมเนสตี้เห็นว่า สถานการณ์ดังกล่าวมีลักษณะของการบังคับขู่เข็ญ ทำให้พฤติการณ์ทั้งหมดข้างต้นเข้าข่ายความผิดฐานข่มขืน โดยในจำนวนนี้ มีผู้หญิง 5 รายระบุว่าพวกเธอถูกผู้บริหารหรือหัวหน้าทีมข่มขืน ส่วนผู้หญิงรายที่ 6 กล่าวว่าเธอถูกบุคคลอื่นภายในศูนย์สแกมเมอร์ข่มขืนตามคำสั่งของผู้บริหาร ผู้หญิงคนดังกล่าวชื่อ*เซซิเลีย* (นามสมมติ) ผู้รอดชีวิตชาวบราซิล เธอเปิดเผยว่าผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์ได้ชวนพวกสแกมเมอร์ที่ “มีผลงานดี” ให้มาข่มขืนเธอ

นี่คือรางวัลของการทำงานดีเด่น เขาบอกว่าฉันคือ ‘ของขวัญ’ [...] แล้วพวกเขาก็รุมข่มขืนฉัน

*เซซิเลีย*เล่าถึงเหตุการณ์ที่ผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์ชวนสแกมเมอร์คนอื่นมารุมข่มขืนเธอ[6]

การประเมินผลการดำเนินงานของรัฐบาล

ความล้มเหลวและข้อจำกัดในการดำเนินงานของรัฐบาลต่อศูนย์สแกมเมอร์

แม้รัฐบาลกัมพูชาจะกล่าวต่อสาธารณะว่าได้บังคับใช้กฎหมายอย่างเฉียบขาดและทั่วถึง แต่**แอมเนสตี้กลับพบหลักฐานว่า ตลอดระยะเวลาของการกวาดล้าง เจ้าหน้าที่รัฐได้เข้าตรวจค้นศูนย์สแกมเมอร์เพียง** 24 **แห่ง จากทั้งหมด** 86 **แห่งที่มีการพิสูจน์ทราบแล้ว**

ตัวเลขดังกล่าวสวนทางอย่างสิ้นเชิงกับคำกล่าวอ้างของรัฐบาลกัมพูชาซึ่งระบุว่าได้เข้าดำเนินการกับศูนย์สแกมเมอร์ไปแล้วมากกว่า 250 แห่ง แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าเจ้าหน้าที่กัมพูชาอาจมีการเข้าตรวจค้นศูนย์สแกมเมอร์จำนวนมากกว่าที่แอมเนสตี้สามารถตรวจสอบยืนยันได้ แต่การขาดความโปร่งใสของรัฐบาลมาโดยตลอด

[6] บทสัมภาษณ์*เซซิเลีย*โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2569

ประกอบกับความล้มเหลวระหว่างการเข้าตรวจค้นที่มีหลักฐานบันทึกไว้อย่างชัดเจนและปรากฏตามหน้าสื่อ ล้วนลดทอนความน่าเชื่อถือต่อคำกล่าวอ้างเรื่องความสำเร็จของตัวรัฐบาลเองลงอย่างมีนัยสำคัญ

จากการเข้าปราบปรามของภาครัฐที่เกิดขึ้นจริง แอมเนสตี้ได้จำแนก**รูปแบบความล้มเหลวที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ออกเป็น** 3 **ลักษณะ** ดังนี้

1. **เจ้าหน้าที่กัมพูชามักเข้าจัดการกับการทารุณกรรมในศูนย์สแกมเมอร์ต่อเมื่อถูกกดดันจากต่างประเทศ เกิดเหตุการณ์เป็นกระแส หรือมีวิกฤตการณ์ทางสังคม**
   แทนที่จะใช้มาตรการเฝ้าระวังเชิงรุก เห็นได้ชัดจากเหตุการณ์บนภูเขาโบโกร์ในจังหวัดกำปอต ตำรวจในพื้นที่รับรู้เรื่องศูนย์สแกมเมอร์เหล่านี้มาเป็นเวลานานแล้ว
   แต่กลับเพิ่งลงมือจัดการหลังจากเกิดเหตุการณ์เสียชีวิตของผู้ชายชาวเกาหลีใต้รายหนึ่ง ซึ่งได้รับความสนใจจากสื่ออย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ดี
   ปฏิบัติการในครั้งนั้นก็ยังล้มเหลวในการปิดศูนย์สแกมเมอร์ดังกล่าวลงอย่างถาวร
   แนวทางการทำงานแบบตั้งรับเช่นนี้ส่งผลให้ศูนย์สแกมเมอร์บางแห่งยังคงเปิดดำเนินต่อไป หรือเพียงย้ายไปตั้งฐานที่มั่นใหม่หลังการเข้าตรวจค้น
   ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับประโยชน์มากกว่าผู้ตกเป็นเหยื่อ

2. แม้ในศูนย์สแกมเมอร์ที่เจ้าหน้าที่กัมพูชาได้เข้าตรวจสอบปราบปรามจริง
   แอมเนสตี้ได้รับหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า **การละเมิดสิทธิมนุษยชน ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในศูนย์สแกมเมอร์อย่างน้อย** 3 **แห่ง จากทั้งหมด** 23 **แห่ง หลังมีการเข้าตรวจค้นระหว่างการกวาดล้าง** เจ้าหน้าที่ได้เข้าตรวจสอบศูนย์สแกมเมอร์ SI01, KA03 และ MD02 ซึ่งระบุไว้ในรายงานฉบับนี้
   แต่ก็ล้มเหลวในการยุติการทารุณกรรมภายในศูนย์สแกมเมอร์อย่างสิ้นเชิง
   แอมเนสตี้ได้รับคำให้การและบันทึกการเข้าช่วยเหลือที่แสดงให้เห็นว่าศูนย์สแกมเมอร์เหล่านี้ยังคงดำเนินการอยู่ และยังคงหน่วงเหนี่ยวอิสรภาพของผู้ตกเป็นเหยื่ออย่างต่อเนื่อง
   แม้หลังจากการมีเข้าตรวจค้นตามที่ปรากฏในหน้าสื่อ
   สิ่งนี้แสดงถึงสถานการณ์ที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตามที่มีการบันทึกไว้ในรายงานเดือนมิถุนายน 2568 ของแอมเนสตี้ก่อนหน้านี้ โดยบ่งชี้ว่า
   เจ้าหน้าที่กัมพูชารับรู้ว่ามีการทารุณกรรมอันขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นในศูนย์สแกมเมอร์มากกว่า 1 **ใน** 3 **ของศูนย์สแกมเมอร์ทั้งหมดทั่วประเทศ**
   แต่กลับไม่สามารถสั่งปิดศูนย์สแกมเมอร์เหล่านั้นได้

3. ประการที่สาม
   การสมรู้ร่วมคิดระหว่างผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์กับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเข้าตรวจค้น ของตำรวจไม่ได้ผลเท่าที่ควร ผู้รอดชีวิตหลายรายอธิบายว่า ผู้บริหารศูนย์สแกมเมอร์สามารถประสานงานเพื่อเคลื่อนย้ายผู้คนหลบเลี่ยงการกวาดล้างได้ทันท่วงที

เช่น การขนย้ายผู้ตกเป็นเหยื่อไปยังศูนย์สแกมเมอร์อื่นในเวลากลางคืน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าได้รับสัญญาณเตือนล่วงหน้าจากทางตำรวจ โดยมีเหตุการณ์ลักษณะนี้เกิดขึ้นอย่างน้อย 4 ครั้ง

พวกเขาบอกเราว่าไม่ให้ตากเสื้อผ้าไว้ด้านนอกในเวลาที่ตำรวจกำลังจะเดินทางมา

วามบุย ผู้รอดชีวิตชาวเคนยา ได้บอกเล่าถึงพฤติกรรมของผู้บริหารที่ศูนย์สแกมเมอร์ BA08[7]

พวกเขาบอกว่าตำรวจกำลังมา แล้วก็จับเราขึ้นรถบัส ขับพามุ่งหน้าไปทางพื้นที่ภูเขา

ผู้รอดชีวิต 2 รายซึ่งถูกบังคับให้ย้ายสถานที่เพื่อหลบเลี่ยงเจ้าหน้าที่ตำรวจระหว่างปฏิบัติการกวาดล้างปี 2568 กล่าว[8]

ความล้มเหลวในการคัดแยก การคุ้มครอง และการให้ความช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์

การกวาดล้างของเจ้าหน้าที่กัมพูชาเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับที่ผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวนมากหลบหนีจากคาสิโนและศูนย์สแกมเมอร์หลายแห่ง รายงานของแอมเนสตี้บ่งชี้ว่า มีผู้คนจำนวนหลายพันคน หรืออาจจะมากกว่านั้นมากได้รับการปล่อยตัวหรือพากันหลบหนีออกจากศูนย์สแกมเมอร์ระหว่างเดือนธันวาคม 2568 ถึงเดือนมกราคม 2569 อย่างไรก็ตาม
ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าการปล่อยตัวและการหลบหนีในวงกว้างเช่นนี้เป็นผลโดยตรงจากปฏิบัติการบังคับใช้กฎหมายมากน้อยเพียงใด แม้ว่าการกวาดล้างดังกล่าวน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วยก็ตาม

ภายใต้พันธกรณีระหว่างประเทศ ทางการกัมพูชามีหน้าที่ต้องระบุและคัดแยกผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ ให้การคุ้มครอง และช่วยเหลือเยียวยาแก่พวกเขา
พร้อมทั้งสร้างหลักประกันว่ามาตรการต่อต้านการค้ามนุษย์ต้องไม่ส่งผลกระทบในทางลบต่อสิทธิมนุษยชน[9]

---

[7] บทสัมภาษณ์*วามบุย* (นามสมมติ) โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2569

[8] บทสัมภาษณ์*อันเดรส*และ*วาเลนตินา* (นามสมมติ) โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, 2568

[9] พิธีสารสหประชาชาติเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งขึ้นในลักษณะองค์กร (เอกสารสหประชาชาติ หมายเลข A/55/383), 15 พฤศจิกายน 2543, https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/protocol-prevent-suppress-and-punish-trafficking-persons (พิธีสารปาแลร์โม), มาตรา 9(4),(5); สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (OHCHR),

แต่หลักฐานที่แอมเนสตี้รวบรวมได้ รวมถึงบทสัมภาษณ์ผู้ตกเป็นเหยื่อ คำให้การจากองค์กรต่าง ๆ และภาพวิดีโอที่เผยแพร่บนสื่อสังคมออนไลน์
ต่างบ่งชี้ว่าผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์จำนวนมากที่หลบหนีออกมาจากศูนย์สแกมเมอร์ไม่ได้รับการคัดแยกอย่างเหมาะสม (หรือไม่ได้มีการคัดแยกเลยด้วยซ้ำ)
อีกทั้งยังไม่ได้รับการคุ้มครองหรือความช่วยเหลือจากทางภาครัฐ

จากผู้รอดชีวิตทั้งหมด 73 รายที่แอมเนสตี้สัมภาษณ์
ไม่มีผู้รอดชีวิตแม้แต่รายเดียวได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือบุคคลใดก็ตามที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นตัวแทนภาครัฐในฐานะผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์

ความล้มเหลวของรัฐบาลในการคัดแยกผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์
ส่งผลให้พวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือ
และตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะถูกแสวงหาผลประโยชน์ซ้ำ
รวมถึงการค้ามนุษย์อีกครั้งโดยกลุ่มองค์กรอาชญากรรม
พฤติการณ์ดังกล่าวสวนทางกับแนวทางปฏิบัติของคณะกรรมาธิการแห่งชาติเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ของกัมพูชา ซึ่งประกาศใช้เมื่อปี 2558[10]
แนวทางดังกล่าวกำหนดให้เจ้าหน้าที่ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลเหล่านี้อาจเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ และระหว่างรอผลการสืบสวนเพิ่มเติม
เจ้าหน้าที่ต้องให้การคุ้มครองตามหลักมนุษยธรรมอย่างรวดเร็วและไม่มีการเลือกปฏิบัติ
แต่แทนที่จะนำหลักการข้อสันนิษฐานดังกล่าวมาใช้
เจ้าหน้าที่กลับดูเหมือนจะให้ความสำคัญกับการเรียกเก็บค่าปรับกรณีอยู่เกินกำหนดวีซ่ามากกว่าการคัดแยกผู้ตกเป็นเหยื่อ
ส่งผลให้ผู้ตกเป็นเหยื่อบางรายจำเป็นต้องไปกู้เงินมาจ่ายเป็นค่าไถ่ตัวเองเพื่อให้สามารถเดินทางออกจากกัมพูชาได้

นอกจากนี้ ไม่มีผู้รอดชีวิตแม้แต่รายเดียวจากทั้งหมด 73
รายที่ได้ให้สัมภาษณ์ได้รับความช่วยเหลือโดยตรงจากทางภาครัฐ
พวกเขากลับต้องพึ่งพาชาวกัมพูชาหรือองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ให้ช่วยจัดหาอาหาร เงิน และในบางกรณีที่พักพิง จนกว่าพวกเขาจะสามารถเดินทางออกจากกัมพูชาได้ **ในจำนวนนี้ มีอยู่** 5

หลักการและแนวปฏิบัติแนะนำว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและการค้ามนุษย์ (เอกสารสหประชาชาติ หมายเลข E/2002/68/Add. 1), 2553, https://www.ohchr.org/Documents/Publications/Traffickingen.pdf

[10] คณะกรรมาธิการแห่งชาติเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ (NCCT),
แนวทางปฏิบัติว่าด้วยรูปแบบและขั้นตอนการคัดแยกเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์เพื่อจัดสรรบริการความช่วยเหลือที่เหมาะสม, 2558, https://wiki.ncct.gov.kh/_media/document:victim_id:d1_identification_guideline_eng.pdf
(แนวทางปฏิบัติของ NCCT)

กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ข่มขู่ผู้รอดชีวิตว่าจะจับกุมดำเนินคดี หรือจะส่งตัวพวกเขากลับไปยังศูนย์สแกมเมอร์

รายงานที่เผยแพร่ต่อสาธารณะระบุว่า ในเดือนเมษายน 2569 มีสถานพักพิงเพียงแห่งเดียวเท่านั้นในกัมพูชาที่เปิดรับและให้ความช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อจากศูนย์สแกมเมอร์ แต่ก็รองรับได้เพียงแค่ 100 คนเท่านั้น[11]
และทางภาครัฐยังไม่ได้มีการจัดตั้งสถานพักพิงเพิ่มเติมเพื่อรองรับผู้ตกเป็นเหยื่อจากศูนย์สแกมเมอร์เลย แม้ว่าจะมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนและที่ชัดเจนก็ตาม

ท้ายที่สุด
รัฐบาลกัมพูชาประสบความล้มเหลวในการปฏิบัติต่อผู้ตกเป็นเหยื่อที่หลบหนีหรือได้รับการช่วยเหลือตัวออกมาจากศูนย์สแกมเมอร์ โดยเลือกที่จะนำตัวไปคุมขังในฐานะผู้เข้าเมืองผิดกฎหมาย แทนที่จะช่วยเหลือในฐานะผู้ตกเป็นเหยื่อ ทั้งที่มีรายงานต่อสาธารณะอยู่ตลอดนานถึง 5 ปี ซึ่งชี้ชัดว่า**บุคคลที่ติดอยู่ในธุรกิจสแกมเมอร์เหล่านี้มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์หรือถูกแสวงหาผลประโยชน์ในรูปแบบอื่น ๆ** ทั้งนี้ จากผู้ตกเป็นเหยื่อทั้งหมด 133 รายที่แอมเนสตี้ ได้สัมภาษณ์ตลอดระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ระหว่างการสืบสวนหาข้อมูลศูนย์สแกมเมอร์ เกือบทุกคนเข้าเกณฑ์ตามกฎหมายที่ถือว่าเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ โดยมีเพียง 2 รายเท่านั้นที่ไม่เข้าเกณฑ์ดังกล่าว

นอกจากนี้
ภาครัฐยังมีหน้าที่ให้การคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ให้ถูกลงโทษจากการกระทำที่เป็นความผิดทางอาญา ซึ่งพวกเขาถูกบังคับขู่เข็ญให้กระทำ อีกทั้งต้องคุ้มครองบุคคลที่กล่าวอ้างว่าเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อของการทรมาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “การข่มขู่คุกคามอันเป็นผลสืบเนื่อง” จากการแสดงหลักฐานการทรมาน
แต่ในเดือนเมษายน 2569 **ผู้รอดชีวิตจากการค้ามนุษย์และการทรมานกลับถูกลงโทษในข้อหาอยู่เกินกำหนดวีซ่าหรือข้อหาการเดินทางเข้ากัมพูชาอย่างผิดกฎหมาย** โดยมีการนำตัวไปคุมขังในสถานกักกันคนเข้าเมือง อีกทั้งเจ้าหน้าที่กัมพูชายังแสดงท่าทีปฏิเสธที่จะยอมรับสถานะผู้ตกเป็นเหยื่อของพวกเขา

ข้อบกพร่องของภาครัฐในการรับมือกับธุรกิจสแกมเมอร์

ธุรกิจสแกมเมอร์เป็นธุรกิจที่ดำเนินงานโดยเครือข่ายกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติ อย่างไรก็ดี หากปราศจากความยินยอมหรือการยอมรับโดยปริยาย ของรัฐบาลกัมพูชา ผู้กระทำการที่ไม่ใช่รัฐเหล่านี้ย่อมไม่สามารถก่อการละเมิดสิทธิได้อย่างต่อเนื่องตามที่รายงานฉบับนี้ได้บันทึกไ

[11] สำนักข่าวอาซาฮีชิมบุน, “ในกัมพูชา ผู้คนนับพันพากันทะลักออกจาก 'ศูนย์สแกมเมอร์' แต่กลับได้รับความช่วยเหลือน้อยลงเรื่อย ๆ”, 12 กุมภาพันธ์ 2569, https://www.asahi.com/ajw/articles/16347993

ว้ได้ ทางการกัมพูชาจึงมีความรับผิดชอบที่จะต้องสืบสวนสอบสวนศูนย์สแกมเมอร์
เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเป็นทาส การบังคับใช้แรงงาน การค้ามนุษย์ และการทารุณกรรมในรูปแบบอื่น ๆ
ภายในศูนย์เหล่านี้ รวมถึงต้องป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ ในอนาคต

รายงานฉบับนี้แสดงให้เห็นว่า รัฐบาลกัมพูชากำลังประสบความล้มเหลวในการปฏิบัติตามพันธกรณีเหล่านี้
อีกทั้งยัง**ล้มเหลวในการสร้างหลักประกันว่า**
การค้ามนุษย์จะไม่เกิดขึ้นอีกในสถานประกอบแห่งใหม่ ๆ
แม้ว่าศูนย์สแกมเมอร์บางแห่งจะถูกสั่งให้ปิดตัวลงไปแล้วก็ตาม รายงานของแอมเนสตี้ เมื่อเดือนเมษายน 2569
พบว่า **คณะกรรมาธิการบริหารจัดการการพนันเชิงพาณิชย์แห่งกัมพูชา** (CGMC)
ได้อนุมัติแผนงานสำหรับคาสิโนแห่งใหม่เพิ่มขึ้นอย่างน้อย 17 แห่ง
ที่มีความเชื่อมโยงโดยตรงกับศูนย์สแกมเมอร์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี
การอนุมัติดังกล่าวเกิดขึ้นในเดือนธันวาคม 2568 และเดือนมกราคม 2569
ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับการกวาดล้างที่อ้างว่ามุ่งขุดรากถอนโคนปฏิบัติการสแกมเหล่านี้

นอกจากนี้ ภาครัฐควรจะต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ ระหว่างการกวาดล้างอย่างโปรงใส
อาจมีข้อยกเว้นได้เฉพาะในกรณีที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานเท่านั้น
โดยข้อยกเว้นดังกล่าวต้องถูกตีความอย่างจำกัดและต้องมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อวัตถุประสงค์ของการสืบสวนที่มีประสิทธิผล อย่างไรก็ตาม รัฐบาลกลับให้ข้อมูลรายละเอียดที่น้อยเกินไป
จนไม่เพียงพอในการพิสูจน์ข้อกล่าวอ้างที่ว่าได้สั่งปิดศูนย์สแกมเมอร์ไปแล้วหลายร้อยแห่ง
หรือการจับกุมผู้ต้องหาไปเป็นจำนวนมากและเนรเทศออกนอกประเทศไปแล้วหลายพันคน
ส่งผลให้การตรวจสอบยืนยันอย่างเป็นอิสระทำได้ยากยิ่ง นอกจากนี้
รัฐบาลยังไม่เปิดเผยข้อมูลสถานที่หรือรายละเอียดการปฏิบัติงานของศูนย์สแกมเมอร์ที่อ้างว่าถูกสั่งปิดตัวลงไปแล้ว

นับตั้งแต่การกวาดล้างในปี 2565 จนถึงความพยายามครั้งล่าสุด
รัฐบาลกัมพูชายังคงจำกัดความโปร่งใสด้านข้อมูลมาโดยตลอด
โดยมีการจับกุมผู้สื่อข่าวและเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลืออย่างน้อย 6 ราย[12]

[12] แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “กัมพูชา: การตั้งข้อหาต่อผู้สื่อข่าวตอกย้ำการจำกัดเสรีภาพสื่อ”, 2 ตุลาคม 2567, https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/10/cambodia-charges-against-journalist-highlight-clampdown-on-press-freedom/; สันนิบาตเพื่อการส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชนแห่งกัมพูชา (LICADHO), “ผู้สื่อข่าวถูกควบคุมตัวจากกรณีคลิปวิดีโอแฉการทรมานในขบวนการหลอกลวงออนไลน์”, 28 มกราคม 2568, https://www.licadho-cambodia.org/flashnews.php?perm=434

ทั้งยังสั่งปิดสำนักข่าววอยซ์ ออฟ เดโมเครซี (Voice of Democracy **หรือ** VoD)[13]
ซึ่งรายงานข่าวเกี่ยวกับศูนย์สแกมเมอร์อย่างต่อเนื่อง **ในช่วงระยะเวลาการกวาดล้างครั้งล่าสุด มีผู้สื่อข่าว** 4 **รายถูกจับกุม หรือยังคงต้องเผชิญกับการถูกตั้งข้อหาดำเนินคดี**[14]

บทสรุป

แม้ว่าการกวาดล้างศูนย์สแกมเมอร์ของกัมพูชาจะมีผลสำเร็จอยู่บ้าง
แต่ผลสำเร็จเหล่านั้นกลับถูกบดบังด้วย**ความล้มเหลวเชิงระบบ**
ไม่ว่าจะเป็นการปล่อยให้ศูนย์สแกมเมอร์บางแห่งยังคงเปิดดำเนินงานต่อ
การนำตัวผู้ตกเป็นเหยื่อไปคุมขัง การเพิกเฉยหรือการข่มขู่คุกคามแทนที่จะให้การคุ้มครอง
ตลอดจนพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เป็นผู้ขัดขวางการกวาดล้างเสียเอง
แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าผู้คนจำนวนหลายพันคนอาจได้รับการปล่อยตัวจากการเป็นทาสและการทารุณกรรมอันขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนในรูปแบบอื่น ๆ ภายในศูนย์สแกมเมอร์
แต่ผู้รอดชีวิตจำนวนมากกลับถูกทอดทิ้งโดยไม่ได้รับการช่วยเหลือใด ๆ
หลังจากที่พวกเขาต้องประสบกับการข่มขืน การทรมาน และการเป็นทาส

ข้อบกพร่องเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวโดยสิ้นเชิงในการปฏิบัติตามพันธกรณีทางกฎหมายระหว่างประเทศของกัมพูชา

เพื่อการแก้ไขปัญหาการเป็นทาสและการทรมานในธุรกิจสแกมอย่างเป็นรูปธรรมและเห็นผล
รัฐบาลจะต้องดำเนินการสอบสวนศูนย์สแกมเมอร์ทั้งหมดอย่างทั่วถึง ระบุตัวตน คัดแยก
และช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์อย่างเหมาะสม
ตลอดจนต้องนำตัวเจ้าหน้าที่ที่มีพฤติกรรมขัดขวางการกวาดล้างเข้าสู่กระบวนการรับผิด

ข้อเสนอแนะสำคัญ

---

[13] แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล, “กัมพูชา: การสั่งปิดสำนักข่าว ‘วอยซ์ ออฟ เดโมเครซี’ คือความพยายามที่จะปิดประตูใส่สื่ออิสระ”, 13 กุมภาพันธ์ 2566, https://www.amnesty.org/en/latest/news/2023/02/cambodia-shuts-down-voice-democracy-media/

[14] สำนักข่าวคิริโพสต์, “ผู้สื่อข่าวที่ถูกควบคุมตัวได้รับการปล่อยตัวแล้วหลังยอมลบภาพถ่ายการบุกค้นศูนย์ปฏิบัติการเครือข่ายอาชญากรรมออนไลน์ต้องสงสัยในเขตดาราสาคร”, 12 กุมภาพันธ์ 2569, https://kiripost.com/stories/detained-journalist-released-after-deleting-photos-of-suspected-scam-centre-raid-in-dara-sakor; LICADHO, “ปล่อยตัวและถอนข้อหาต่อผู้สื่อข่าว เหม วันนา โดยทันที”, 10 กุมภาพันธ์ 2569, https://www.licadho-cambodia.org/pressrelease.php?perm=555; สำนักข่าวคิริโพสต์, “สองผู้สื่อข่าวที่ถูกควบคุมตัวได้รับการปล่อยตัวแล้วหลังรายงานข่าวเกี่ยวกับศูนย์ปฏิบัติการเครือข่ายอาชญากรรมออนไลน์ในจังหวัดตาแก้ว”, 13 กุมภาพันธ์ 2569, https://kiripost.com/stories/two-detained-journalists-released-after-reporting-on-scam-compound-in-takeo

ต่อรัฐบาลกัมพูชา

- ให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์ โดยสร้างหลักประกันว่าสถานพักพิงต่าง ๆ สามารถเปิดดำเนินงานได้ และมีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอ รวมถึงช่วยจัดหาโรงแรมหรือสถานที่ปลอดภัยแห่งอื่น ๆ ให้เป็นที่พักชั่วคราวแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ จนกว่ากระบวนการการตรวจคนเข้าเมืองจะเสร็จสิ้น นอกจากนี้ ภาครัฐยังควรพิจารณาจัดตั้งสถานพักพิงเฉพาะสำหรับการให้ความช่วยเหลือกรณีเหล่านี้ โดยต้องไม่ใช้เป็นสถานกักกันคนเข้าเมือง

- ยึดมั่นในหลักการไม่ลงโทษผู้ตกเป็นเหยื่อ โดยละเว้นการจับกุม การควบคุมตัว คุมขัง หรือการดำเนินคดีในข้อหาเกี่ยวกับการตรวจคนเข้าเมืองหรือความผิดทางอาญาใด ๆ ต่อบุคคลที่ได้รับการยืนยันสถานะหรือมีข้อสันนิษฐานว่าเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ หากการกระทำนั้นเป็นผลโดยตรงจากการที่พวกเขาตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์

- ดำเนินการสืบสวนศูนย์สแกมเมอร์แต่ละแห่งอย่างเร่งด่วน ถี่ถ้วน และมีประสิทธิผล ตามที่แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้ระบุไว้[15]

- ทบทวนและถอดบทเรียนการดำเนินกวาดล้าง โดยเปรียบเทียบกับประเด็นความล้มเหลวต่าง ๆ ที่มีการบันทึกหลักฐานไว้ในรายงานฉบับนี้ รวมถึงตรวจสอบเจ้าหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง 9 ข้อ

- สั่งพักใบอนุญาตประกอบกิจการพนันของคาสิโนแห่งต่าง ๆ ที่ระบุชื่อไว้ในรายงานฉบับนี้ทันที พร้อมทั้งสืบสวนสถานประกอบการเหล่านี้อย่างเต็มรูปแบบ เป็นอิสระ และโปร่งใส ตามกรณีการละเมิดที่มีการบันทึกหลักฐานไว้ ตลอดจนสอบสวนบุคคลที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนรับผิดชอบทางอาชญากรรมภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ หรือการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึงเจ้าของ ผู้สนับสนุนเงินทุน และผู้บริหารจัดการคาสิโนเหล่านี้

ต่อรัฐบาลของประเทศที่พลเมืองตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์ไปยังกัมพูชา

- เรียกร้องให้องค์การสหประชาชาติ (UN) ริเริ่มมาตรการรับมือวิกฤต พร้อมจัดสรรทรัพยากร เพื่อสนับสนุนการระบุและคัดแยกผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ แผนปฏิบัติการช่วยเหลือ การจัดหาสถานพักพิง ตลอดจนความช่วยเหลือด้านร่างกาย จิตใจ และการสนับสนุนทางกฎหมายแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์

---

[15] รายละเอียดของศูนย์สแกมเมอร์แต่ละแห่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้วจะแสดงอยู่ในภาคผนวก ก (Annex I) ของรายงานฉบับนี้ และภาคผนวก ก (Annex I) ในรายงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ฉบับเดือนกรกฎาคม 2568 ที่มีชื่อว่า *"ฉันคือทรัพย์สินของคนอื่น"*

- ดำเนินการคัดแยกบุคคลที่ถูกส่งตัวกลับประเทศ
  เพื่อระบุและคัดแยกผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์และให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา
  รวมถึงไม่ดำเนินคดีผู้ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในข้อหาทางอาญาใด ๆ
  ที่พวกเขาอาจได้กระทำไป เนื่องจากการที่ตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์

ต่อรัฐบาลของประเทศอื่น ๆ รวมถึงประเทศที่พลเมืองตนตกเป็นเหยื่อสแกมเมอร์

- เดินหน้าใช้อำนาจและเครื่องมือทั้งหมดที่มีอยู่
  ภายใต้กรอบกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ
  เพื่อกดดันและบังคับให้รัฐบาลกัมพูชาลงมือดำเนินการแก้ไขปัญหานี้

- เร่งจัดสรรงบประมาณสนับสนุนให้กับสถานพักพิง องค์กรให้ความช่วยเหลือ
  และองค์กรภาคประชาสังคมที่ขับเคลื่อนประเด็นปัญหานี้
  ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้ตกเป็นเหยื่อ